

28. říjen – 102. výročí vzniku samostatné Československé republiky Rok 1918 - ohlasy Velkého října na Kladensku

Po vítězství VŘSR v Rusku, přišly bezprostřední ohlasy na Kladensko i v dopisech A. Zápotockého z fronty. Již v lednu 1918 se začaly šířit stávky od Vídně po většinu území rakousko-uherské monarchie, jen sociální demokracie v Čechách váhala. Tak převzali iniciativu dělníci Poldiny hutě.

O půlnoci 18. ledna zastavili práci až do ranní směny a 7 tisíc dělníků obou směn vyrazilo do Kladna k Dělnickému domu, sídlo kladenské sociální demokracie a pak na kladenské náměstí, se svými požadavky na státní orgány – zejména s požadavkem uzavření míru, jak byl formulován v Brestu Litevském a výzvou k ostatním závodům. Ihned se připojili dělníci kladenských železáren a dolů.

20. ledna se konal tábor lidí, kterého se zúčastnilo více než 23 tisíc účastníků. Další den již přišlo 30 tisíc manifestujících. Stávka se šířila po celých středních Čechách. Myšlenky Říjnové revoluce nacházely ohlas a v rezolucích se objevil i další požadavek - o právu národu na sebeurčení. Stávkové hnutí zachvátilo celé Čechy.

Za této situace nemohlo vedení sociální demokracie zůstat stranou, proto vyhlásilo na 22. ledna 1918 generální stávku. Pod heslem: „*Chceme světový mír*“ se na Kladně sešlo 60 tisíc demonstrantů. Z tohoto shromáždění byl zaslán revoluční pozdrav Leninovi a ruskému lidu. Požadavek hutníků Poldiny hutě zněl: „*Bojovat až do konečného vítězství.*“

Vedení sociální demokracie chtělo stávku jednodenní, což se Poldovákům, kteří ji vyvolali, nelíbilo, ale museli se podvolit. Ne však nadlouho. Již 15. února stávkovali znovu, ale neměli již tak velkou podporu, jen asi 300 hutníků.

Plná účast byla pak na 1. máje 1918, kdy se sešlo 40 000 demonstrantů, ke kterým promluvil Bohumír Šmeral a ve svém projevu vyzdvihl požadavek samostatného československého státu.

Dne 6. května 1918 zahájili havíři celé Kladensko hladovou stávkou, za zlepšení zásobování a zvýšení mezd. I přes vyhrůžky vedení dolů, okresního hejtmána a pohotovost vojska, byla stávka úplná.

Kladensko se stalo centrem hladových a zoufalých bouří. Dne 8. května v kladenském a unhošťském okrese bylo vyhlášeno stanné právo a výjimečný stav. Přesto stávkující dál předpadávali velkostatky a dvory, mlýny a vlaky s potravinami. Odolávali 10 dní, teprve 16. května byla stávka zlomena.

Docházelo však k dalším stávkám a pasivní rezistenci. Pro nedostatek uhlí musely být zastaveny některé provozy kladenských hutí – kovárny, válcovny, lisovny aj. a další závody. Vedení kladenské sociální demokracie nevyužilo situace a do čela tohoto živelného hnutí se nepostavilo. Stejně se chovalo vedení celé strany.

Na 14. října 1918 byla vyhlášena generální stávka proti vývozu potravin do rakouských zemí. Představitelé české buržoazie nejdříve souhlasili, protože drancování českých zemí bylo i proti jejich zájmům. Když ale stávka přerostla v revoluční konání dělnické třídy, utílil vedení sociální demokracie, aby stávku odvolalo. Bylo však již pozdě. Stávka ve všech průmyslových oblastech proběhla úspěšně.

Na Kladensku byla generální stávka úplná. Na kladenském náměstí se sešlo 50 tisíc pracujících, kteří provolávali hesla: „*Pryč s válkou!*“ „*Hanba monarchii!*“ „*At' žije ruská revoluce!*“

Nebylo pochyb, že monarchie končí. Avšak vinnou pravocívého vedení Socialistické rady se teprve 28. říjen stal dnem vyhlášení samostatného státu.

Okolo 5. hodiny odpoledne 28. října byla zastavena práce v kladenských hutích a na kladenském náměstí se sešla oslavná manifestace. Vlna nadšení překryla revoluční požadavky.

Manifestace se opakovala i 29. října za účasti 60 tisíc účastníků, kde řečníci vyběželi k národní kázni a důtklivě připomínali opětný návrat do práce 30. října.

Československá republika se zrodila!

Po vzniku republiky se na Kladensku začaly, po vzoru sovětů, zakládat Dělnické revoluční rady, s Ústřední dělnickou radou se sídlem na Kladně. Jejich činnost byla skutečně revoluční.

Radikalizovali se i zemědělstí dělníci na dvorech bývalých císařských velkostatků. A to právě v lednu 1920. Tehdy na podporu svých požadavků vyhlásili stávku, ke které se přihlásili i dělníci z průmyslu. Stávka byla pod heslem: „*Půdu těm, kteří ji obdělávají, továrny těm, kdož v nich pracují!*“ To byl začátek roku 1920, jehož historický revoluční závěr si letos vzpomene.

Co a kdo je třída voličů – dělníků!

Stále častěji si v této pokřivené době převrácených hodnot pokládám otázku, co je normální a kdo se zbláznil, jestli já, nebo svět kolem mě. Tradičně antikomunistický server forum.24.cz, resp. extravagantní komentátor J. X. Doležal, si popustil uzdu své fantazii, a dokonce se chlubit, že se mu konečně hodí zkouška z marxismu, a pokusil se o rozbor levice u nás s rádovery senzacechtivým titulkem: *ČSSD a KSČM zanikly jako třída jejich voličů*. Politickými názory pana J. X. D. se zabývat nehodlám, byla by to jen ztráta času, stejně tak tím, že od zmíněného studia si toho už moc nepamatuje, nicméně jedno mě v tom spletení «vyhulenyk» myšlenek překvapilo, ba co více... zhroutil jsem se, s jakou lehkostí a samozřejmostí ony šílenosti oznamuje. Jako by tady opravdu nikdo nic neznal.

A podržte se – dělničtvo, jehož zájmy vždy výhradně levice, resp. levicové strany, již zaniklo. Jako by nebyla pravda, že tady dál jsou od sebe oddělené skupiny občanů, kteří mají rozdílný vztah k výrobním prostředkům, jedni je vlastní a druhí ne. Pan J. X. D. si plete pojmy s dojmy, a to i když uvádí jistě zajímavé statistické údaje z Analýzy profesní struktury pracovních sil a struktury absolventů z pohledu sféry vzdělávání z roku 2014. To je jediné, co stojí z jeho článku za povšimnutí, když konstatuje:

»V profesní struktuře v roce 1991 měla největší podíl (26 %) třída ‚zpracovatelských dělníků‘. O něco nižší byl podíl profesní třídy provozních a obslužných pracovníků. Podíl pracujících zpracovatelských dělníků výrazněji poklesl (zejména ještě v 90. letech) na téměř 18 % v roce 2014. Nejvýraznější pokles podílu za sledované období 1991–2014 byl zaznamenán ve třídě ‚zemědělských dělníků‘ (30 %) a ‚dělníků při těžbě a v hutnictví a energetice‘ (25 %) ve srovnání s počátečním stavem. Naopak velice výrazně narostl podíl pracovníků na úseku řízení a správy, kdy jejich počet se zvýšil ze 715 tisíc v roce 1991 na 1220 tisíc v roce 2014. Výrazněji se zvýšil podíl také u ‚pracovníků školství, kultury a zdravotnictví‘ a jenom mírně u stavebních dělníků (dnes většinou Ukrajinci, kteří v ČR nevolí, pozn. aut.). ...Ve třídě Zemědělstí, lesní a rybářští dělníci poklesl počet zaměstnanců z 343 tisíc v roce 1991 na 101 tisíc v roce 2014 (což je 30 % proti roku 1991). Počet dělníků při těžbě a úpravě surovin, v hutnictví, energetice a vodním hospodářství se do roku 2014 (kdy jich bylo 46 tisíc) snížil na 25% úroveň roku 1991 (181 tisíc). Dělníci zpracovatelé (výrobci, opraváři, údržbáři) před rokem 1990 tvořili nejčetnější profesní třídu s 26% podílem na celku, v roce 2014 byli třetí s téměř 18% podílem počtu zaměstnaných – počet poklesl na 63 % úrovně roku 1991.«

Dopředu se žene digitalizace, levice již nemá koho hájit, dedukuje Doležal. Ovšem to není pravda. Dlužno poznamenat, že strojnici, zámečníci, soustružníci, hutníci, horníci, kováři, natěrači, malíři, zedníci, truhláři, pokrývači, elektrikáři, instalatéři, kuchaři, pekaři, cukráři, ale také prodavačky, zdravotní sestry, učitelé nebo nepedagogičtí pracovníci škol, ale i samotní programátoři, a dokonce manažeři a další profese nejenže nemusí být nahrazeni digitalizací, ale zejména i kdyby k tomu postupně došlo v určité míře a postupem času, stejně to nebudou většinou lidé, kteří budou vlastnit výrobní prostředky, ale budou prodávat jen svoji práci. Protože vlastníci výrobních prostředků je mezi sebe nevezmou a po krizi se jejich okruh ještě zmenší.

Nenechme se vysmát, pan J. X. D. prostě u zkoušky ze základních znalostí ekonomie propadl. Je jisté, že honba za ziskem držitele peněz vede k tomu, že cileně likvidují náklady na živou práci, protože je to drahé a tedy málo ziskové a nekompromisně nás vlečou do záhuby. Braňme a protěžujme skutečnou práci lidských rukou a hlav, která tvoří hodnoty. Neobešli jsme se bez ní v minulosti, nejde to bez ní v přítomnosti a neobejdeme se bez ní o to více v budoucnosti.

Nenechme si vytírat zrak DIGITALIZACÍ, ale... Ta práce (je) matka pokroku. Může být tisíckrát zesměšňována, ale právě ona je tou jedinou a jedinou spolehlivou zárukou naší budoucnosti.

Vojtěch FILIP, 1. místopředseda Poslanecké sněmovny a předseda ÚV KSČM

Naše společnost nenormální?

Vláda vyhlásila opatření, která reagují na rostoucí počty nakažených. Smečka »demokratických« dravců tuší snadnou kořist. Cokoli vláda udělá, lze použít proti ní. To Babiš, ten může za všechno. Fiala a jeho odesácká úderka naoko podporuje kroky, které vláda dělá, aby stejným dechem ohlásila: Jakmile nad virem zvítězíme (pomocí rad z ODS), poženeme premiéra svinským krokem. Když se Senátu zadaří, může dojít i na Zemana. K Fialovi se horlivě připojují Pekarová a Bartoš a další mocichtiví. Premiér prý nemá dost pokory, jen fňuká, tají tvrdá data, marketingově se omlouvá a nedostatečně lid prosí, aby přijal to, co diktuje.

Nový ministr zdravotnictví Prymula prohlásil 30. 9. 2020 ve Sněmovně, že situace je kritická, pokud jde o čas a o kázeň, a předložil návrh, jak rostoucí růst nřkaz zastavit.

Když je válka (tak si lze boj proti koronaviru představit), sejde se vrchní velení a ten nejvrchnější nakonec vezme tužku a na mapu namaluje šipky, kudy se půjde za vítězstvím. Někdy to vyjde, někdy dostane od zvědu mylné informace ohledně síly a polohy protivníka a rozhodne špatně. To se může stát. Neúspěch ho stojí medaile, epolety a někdy i hlavu. Kdyby šlo o vir, museli by se předsedové všech stran sjednotit na výzvě občanům: Dodržte vyhlášená omezení, jde jen o několik týdnů. Jenže ti šmejdi nechťejí, aby se to vládě povedlo. ODS po volbách odmítla spolupracovat s ANO 2011. Pokud Babiš volby opět vyhraje, zůstane vše při starém. Sen o moci se rozplyne a Fiala, který se zmůže jen na opakování naudčeného spojení Babiš = chaos, půjde od války. Bartoš je mladší, tak ten přežije a může si z Fialy dělat strandu.

Jsou to šmejdi, není pro ně jiné označení. Vyhovují jim ti, kteří volají před ministerstvem »Nechceme roušky, chceme demokracii«, nebo důchodci, kteří jdou vrátit roušky na Úřad vlády. Je třeba je podpořit, protože jsou proti Babišovi. Svazují vládě ruce plky o tvrdých datech a pokoře. Chápu (čti: podporují) odpor části občanstva k omezením.

Nabízí se ponaučení: vyhýbejme se takovým lidem a hlavně je nevolme. Nevíme, co nám jednou provedou.

Jiří JÍROVEC, HaNo

Lentilková

Jsmé světoři. Francouzská pitná voda, japonské pivo, německé škodovky, piškoty Opavia z Polska či německé lentilky. Sami si přidejte ze svého okolí další příklad. Světoři... Za nadšeného potlesku „demokratů“ byly naše podniky rozkradeny jako prý neživotaschopné – ve skutečnosti uvolnily místo firmám jiným... Další bylo pod cenou prodány do rukou zahraničních korporací, prý jako záruka našeho rozvoje. Ve skutečnosti to vedlo ke ztrátě soběstačnosti i nezávislosti. Euforie z rozprodeje národního stříbra pomalu vprachává. Z mnohého stříbra se stala jen torza, sklady či montovny. Tučné dividendy a zisky, pramenící i z naší levné pracovní síly a z poskytnutých daňových výhod, putují hezky mimo naši zemi. A když jsou korporace z úzkých, radši zruší v republice celou tradiční výrobu či ji přesunou k sobě. Naposledy nám dnes zamávaly lentilky. Naše lentilky. Lentilky z našeho dětství... Jejich výroba má zde skončit po 114 letech. Přesouvá se do Hamburku a bude se měnit i recept... Lentilko, lentilko, postavíme ti další pomníček nebo to tak nenecháme?

Zdeněk Štefek

Vše nemusí končit za hranicemi

Lentilky přežily sto let. Na jaře příštího roku v České republice končí. Koncern Nestlé výrobu přesouvá do Hamburku. Budou prý mít méně cukru a více čokolády. Baleny budou do ekologických obalů z papíru. Je mi líto této oblíbené dětské sladkosti, která přežila úspěšně sto let a za chvíli zmizí do zahraničí. Velmi by mě zajímalo, co vše z našich výrobků nenávratně v poslední době končí v cizině. Možná by se nám zatočila hlava z takového seznamu. A tak zlaté české ručičky mnohdy přijdou o práci a my všichni o mnoho jedinečných produktů. Holt bychom měli více chránit to, co umíme a ne se zbavovat lehce toho, co generace předků vybudovaly.

Poslankyně KSČM a předsedkyně sněmovního rozpočtového výboru M. Vostrá

Lentilky jsou a budou vždy jen jedny, tak nám je neberte!

Přesně těmito slovy jsem ukončila otevřený dopis, který jsem se rozhodla napsat společnosti Nestlé (celé znění dopisu je zveřejněno na mém webu www.konecna.cz i facebooku). Vedení společnosti se totiž, jak jsme se před několika dny dozvěděli, rozhodlo přesunout výrobu našich tradičních Lentilek z Holešova do německého Hamburku. Ba co víc, nejen přesunout, ale dokonce změnit chuť. Z cukrovinky, která má více než stoletou tradici, se má stát derivát nadnárodní obdoby Lentilek. Jediné, co zůstane, je původní značka, která zajistí této korporaci výdělek v naší zemi.

S tímto krokem samozřejmě nesouhlasí celá řada občanů a stovky z nich se na mě obrátily prostřednictvím sociálních sítí i e-mailu. Nadnárodní společnost Nestlé je soukromou firmou a tedy není jiné cesty, jak ji přesvědčit k tomu, aby nepohrbívala původní Lentilky, než vytvořit veřejný tlak. Jinak skončí jako celá řada našich slavných značek, které s původními výrobky mají často shodný už jen ten název.

Ráda bych také poukázala na alibismus velkých společností. Za slovy „preference spotřebitele“ jsou schopni „schovat“ šízení vanilkových cukrů (vanilky je tam v porovnání se zahraničním balíčkem zlomek), cukr v limonádách nahrazovat fruktózovým sirupem, drogistické potřeby prodávat v menších baleních než v západních zemích, nebo dávat do plechovek méně masa. To vše pak zabalí do obalů, které jsou k nerozeznání s těmi například v Německu a vy pak zjistíte, že ta samá kola najednou chutná jinak u nás a jinak za hranicemi. Dokonce se tyto společnosti nestydí si za takto „pозměněné“ výrobky říct vyšší cenu, než jakou platí kupující v zahraničí. Dokud bude běžnou praxí, že čeští občané budou za své peníze dostávat výrobky s prokazatelně horšími parametry, tak budu já i KSČM bojovat proti tomu!

Kateřina Konečná, poslankyně EP a místopředsedkyně ÚV KSČM

PIŠETE NÁM

VOLBY

Tento vzvak mířím k ÚV KSČM, hlavně jejímu předsedovi Filipovi, který je zděšen z výsledku voleb, který všichni straníci i nestraniční s jistotou očekávali. Je marné a zbytečné občany přesvědčovat, že strana prošla katarzí, že se očistila od všech svých minulých praktik, když se tak v realitě v některých ohledech nechová. Pan předseda, vedení KSČM naprosto ignoruje vůli nejenom v o l i č ů , ale i svých vlastních řadových straníků, kteří si přejí ve vedení pana doktora Skálu nebo paní Konečnou a rozhodně nechtějí ve straně topáka J Dolejše. Rozhodně straně neprospívají volby zakonzenované straníky, kteří neberou vůbec v potaz vůli, názor veřejnosti. Strana tu má být pro lidi ne pro stranu.

Zjistila jsem v těchto posledních volbách, že lidé nedají ani tak na program, ke své škodě, jako na osobnosti, na jejich aktivní, konkrétní práci. Asi marně jsem přesvědčovala syna, aby nevolil do senátu paní Adélu Šípovou, mladou advokátku matku 5 dětí, která kandidovala za Piráty. Vypadá to, že mnoho lidí zná osobně paní advokátku Šípovou, věří jejím aktivitám a proto jí volí. Zatím co veřejně, politicky činnou paní Vostrou odmítají. Z jakého důvodu nevím, pro minulost strany, pro neznalost toho, co v parlamentu dosáhla slovy, hlasováním prosadit? / lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše? / Nevidí za práci, hlasováním komunistů konkrétní výsledky? Neschopnost prodat svoji politickou práci? Opravdu nevím? Náš syn je pracovitý slušný člověk, má dvě malé děti, není žádná feťácká smažka, jak se říká, a přesto, že jsem ho upozorňovala na rizika, která s Piráty podstupuje, patrně své rozhodnutí nezměnil. Rozhodně si půjdu, půjde-li to, s paní advokátkou Šípovou promluvit, vyhraje-li za nás obvod volby do senátu. Já jsem svůj hlas paní Vostře dala, avšak co druhé kolo? Komu mám dát hlas ve druhém kole?, kdo je menší zlo?! Pro mne, po mých neblahých zkušenostech s panem Bendlem ODS, je jí asi ta paní Šípová, kterou jsem nikdy nechtěla volit.

Domnívám se, že pouze ZDĚŠENÍ pana předsedy Filipa KSČM nepomůže, nevyvodí-li z toho naprostoho debaklu závěry v podobě osobní rezignace z postu předsedy KSČM, jestli se tím dá vůbec ještě něco zachránit. Pan Dolejš byl měl zvážit přestup do feudální strany TOP 09. Dnes to opravdu vypadá, že jsou komunisté – sami sobě rádi hrobaři :o(((

Eva Dolejšová, alias Smutná, dnes opravdu smutná z volebního debaklu KSČM

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: <http://kladno.kscm.cz>, MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí

Sudoměř 1420

600 let od bitvy u Sudoměře

V současné nešťastné podzimní době kovidové, když máme pobývat pokud možno jen doma, člověk si připomíná, co pěkného zažil v létě, kdy žádná omezení nebyla. Tak jsem také si vzpomněla na návštěvu Prácheňského muzea v Plisku. S kamarádkou jsme tam byly jako VIP hosté, protože v obrovském areálu muzea jsme nikoho jiného, kromě kurátorek, které se nám plně věnovaly, nikoho jiného nepotkaly.

V muzeu také letos připomínáme 600. výročí bitvy u Sudoměře. Předtím jsme byli společně v Táboře, kde na stejnojmenném náměstí stojí socha Jana Žižky s palcátem. (Velký vojevůdce mi jistě promine, že mně jeho ruka směřující s palcátem dolů doleva, vždy připomíná: „Zde mi přistavte vůz!“) Ten husitský vůz stojí na náměstí po pravé straně od sochy. A tady je ta souvislost s onou bitvou. Byla jsem vždy obdivovatelkou husitů, stejně jako třeba prezident E. Beneš, před jehož památníkem v Sezimově Ústí také socha husity stojí. Vadí mi některé výroky současných historiků, kteří husitské hnutí shazují. Přesto to byla a bude významná hrdinná kapitola našich dějin.

Ale už k té bitvě. Bitva u Sudoměře byla v husitských dějinách důležitou událostí, protože umožnila Žižkovi, aby se dorazil svými lidmi na nově založený Tábor a výrazně přispěl k jeho rozmachu.

Jedním z významných nových prvků ve středověkém válečnictví bylo, že Jan Žižka u Sudoměře uplatnil obrannou vozovou hradbu. On sám se s ní seznámil prý ve slavné bitvě u Grunwaldu roku 1410. Po bitvě u Sudoměře se pak tradovalo, že Žižka „**naučil vozy bojovat!**“

Bitva u Sudoměře mezi husity a příznivci královské strany se stala přelomovým a do jisté míry i legendárním střetnutím. Šlechtici se nejdříve vyloukali, jak snadno s husity zatočí a posléze si stěžovali, dle starého letopisce: „**Mé klobie jich nebođe, můj meč jich neseče, můj samostřiel jich nestřiele.**“

V díle Historia Bohemica z roku 1458 se **vojenský úspěch bitvy připisuje husitským ženám**, kterým Žižka přikázal položit „**na zem závoje, do nichž se rytíři zapletli svými ostruhami a byli pobiti dřive, než mohli vyprostit nohy.**“ (Tak si to jistě pamatujete z dějepisu ze školy.)

V překladu Fr. Heřmanského z Husitské kroniky Vavřince z Březové se píše o Žižkovu vítězství u Sudoměře:

„V tomhle čase vyjednávaní království rozličnými způsoby a úskoky s těmi tábory, kteří se zavřeli v Plzni, skrze rozličné osoby o dohodě, ale ti nechtěli s nimi sjednati žádnou dohodu jakožto s nevěřícími a kacíři a protivníky pravdy. Přece vyhověvše radě některých mužů poslaných k nim od Prahanů, sjednali konečně s královskými dohodu pod těmito podmínkami: Předně, aby v tom městě mělo přijímání z kalicha svobodu; dále, aby sami dostali plnou svobodu přestěhovat se s dětmi a ženami na Hradiště. K tomu se královští zavázali pod jistými pokutami, třebaž listivé. Neboť tajně oznámili mincmistrovi z Hor, řečenému Mikeš Divoký, panu Petřovi ze Štemberka a velmistřovi řádu svatého Jana Jeruzalémského ze Strakonice a ostatním královským, shromážděným ve velikém množství jezdců v kraji Píseckém, až vyjdou Plzeňští a Táborští z Plzně, aby je na cestě nepřátelsky napadli a potřeli je; a to se i stalo.

Neboť když den Zvěstování Panny Marie, což byl den 25. měsíce března, pan Břeněk ze Švihova, Valkoun z Adlaru a Jan Žižka s jinými bratřími, přívrženci přijímání z kalicha, se svými kněžními a zejména Václavem Korandou a Markoltem, kteří se zavřeli proti královským v městě Plzni, jak je výše připomenuto, mířice z Plzně na Hradiště, ustoupili panu Václavu z Leštna, podkomuřfmu království, z města Plzně pod podmínkami výše uvedenými, napadli je svrchujmenovaní královští lidé nepřátelsky mocnou rukou blízko Sudoměře u jednoho rybníka.

Když se tedy strhla srážka a táboři se obklopili vozy, mnozí z obou stran padli a byli zranění a mezi nimi byl pan Břeněk v čele bitevního šiku zabit.

Když konečně bojový zápas trval několik hodin, ustoupili královští okolo západu slunce z bojiště, zavávši třicet některých bratří, které dal mincmistr v poutech do Hor. Bratři však, zanechavše některé raněné ve vsích, dorazili na Hradiště a byli od bratří té hory s radostí uvítáni.“

Teď bychom spíše datumově měli připomínat bitvu na Bílé hoře, ale ta je smutná, tak radši ta u Sudoměře.

EV

Žižkovo vítězství u Sudoměře

Kalendáře KSČM na rok 2021 na OV KSČM

Cena stálá – 50 Kč